

**ΚΑΝΟΝΕΣ ΟΚΤΩΗΧΟΙ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΑ ΦΑΝΟΥΡΙΟΝ**

ΚΑΝΩΝ Α΄

φέρων Ἀκροστιχίδα κατ' Ἀλφάβητον· ἐν δὲ τοῖς Θεοτοκίοις· «Κυρίλλου».

᾿Ωιδὴ α΄. ᾿Ηχος α΄. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιᾶ.

Ἀΰθθεν προκύψας συμπαθῶς, ἐξ οὐρανίων ἀψίδων Φανούριε, ἔλαμψον πλουσίως μοι τὸν φωτισμόν, τῆς θεαυγοῦς σου χάριτος, ὡς ἂν Ἀθλοφόρε, τὴν ὑμνωδίαν προσφέρω σοι.

Βήματι τυράννων παραστάς, καὶ τὸν Σωτῆρα κηρύξας Φανούριε, εἶδη ὡσπερ ἄσαρκος τὰ τῶν πολλῶν, κολαστηρίων ἠνεγκας, καὶ καθεῖλες πλάνης, εἰδωλικῆς τὰ ὑψώματα.

Γνώσει εὐσεβείας κοσμηθεῖς, πάλαι Μαρτύρων τοῖς ἄθλοις διέπρεψας· ἄρτι δὲ ἀνέτειλας Μάρτυς ὡς φῶς, τῆς θαυμαστῆς Εἰκόνοσ σου, τῇ ἀποκαλύψει, φωτίζων κόσμου τὰ πέρατα.

Θεοτοκίον.

Κύριον τεκοῦσα καὶ Θεόν, σωματωθέντα δι' ἄφατον ἔλεος, ἔσωσας τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς φθορᾶς, Εὐλογημένη Δέσποινα· ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν, ὕμνον τῇ δόξῃ σου ἄδοντες.

᾿Ωιδὴ γ΄. Ὁ μόνος εἰδῶς.

Δυνάμει Φανούριε σοφέ, Σταυροῦ καθοπλισάμενος, πρὸς συμπλοκὴν ἀνδρείως ἐχώρησας, κατὰ τῆς πλάνης καὶ ταύτης ἡσχυνας, τὰς ἐπάρσεις· ὅθεν σε, ἀμαράντῳ ἔστεψε, θείας δόξης στεφάνῳ ὁ Κύριος.

Ε΄πέστης ἀνόμων δικαστῶν, τῷ βήματι Φανούριε, καὶ παρ' αὐτῶν ἀδίκως κρινόμενος, ἐδραῖος ὤφθης ἐν στάσει πίστεως· ἡλικίας ἄνθος δέ, παριδὼν ὡς πάνσοφος, τοῖς βασάνοις τὸ σῶμα ἠγάλωσας.

Ζηλώσας τὸ πάθος τοῦ Χριστοῦ, Φανούριε μέγαλαθλε, τῆς τῶν ἐχθρῶν μανίας ἠλόγησας, καὶ λίθων χαίρων ἐπὶ τοῦ στόματος, καὶ τῆς κάρας ἔφερες, διακρούσεις ἔνδοξε, τὰς σφοδρὰς ὡς ἀδάμας στερρότατος.

Θεοτοκίον.

Υ΄μνοῦντες τὸν τόκον σου πιστῶς, Παρθένε Θεονύμφευτε, δι' οὗ ἄρᾶς τῆς πάλαι ἐρρύσθημεν, ἐν κατανύξει ἀναβοῶμέν σοι· Χαῖρε Μῆτερ Πάναγνε, οἰκουμένης καύχημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ θεῖον διάσωσμα.

᾿Ωιδὴ δ΄. Ὅρος σε τῇ χάριτι.

Ἡ΄πλωται τὸ σῶμα σου, ἐδάφει Φανούριε, Μάρτυς τῆς γῆς καὶ δικαστοῦ, τῇ θεομάχῳ προσταγῇ, ἐδάρη σφοδρότατα, σοῦ μηδαμῶς καταβληθέντος πολυάαθλε, ἀλλὰ Χριστῷ τῷ Θεῷ ὕμνον ψάλλοντος.

Θέλοντες συλήσασθαι, τὸν πλοῦτον Φανούριε, τῆς σῆς ψυχῆς οἱ δυσμενεῖς, ὄνουξι Μάρτυς σιδηροῖς,

τάς σάρκας σου ἔξεσαν, ἀλλά τῆ σῆ ἀκαταπλήκτω στεργρότητι, τὴν καταισχύνην μισθὸν ἐκληρώσαντο.

Γ'σχυσας Φανούριε, ἐχθρῶν τὴν παράταξιν, καταβαλεῖν περιφανῶς· σὺ γὰρ πολλοῖς ἐν αἰκισμοῖς, σφοδρῶς ἐταζόμενος, καὶ ἐν εἰρκτῇ τῇ ζοφερᾷ κακουχούμενος, Θεοῦ πρὸς αἶνον ἐκίνης τὰ χεῖλη σου.

Θεοτοκίον.

Ρ'ῦσαί με τὸν δοῦλόν σου, ἐχθροῦ τοῦ ἀλάστορος, τῶν πονηρῶν μεθοδειῶν, δι' ὧν παθῶν εἰς μολυσμὸν, βυθίσαι σπουδάξει με, ἵνα πιστῶς Θεοκυῆτορ κραυγάζω σοι· Χαῖρε Παρθένε ἀνθρώπων βοήθεια.

ᾠδὴ ε'. Θεὸς ὢν εἰρήνης.

Καμίνου ἐπέβης, τὸ πῦρ εὐθαρσῶς, δροσιζόμενος δρόσω τοῦ Πνεύματος, τοὺς Παῖδας μιμησάμενος, Φανούριε τοὺς τρεῖς, τοὺς ἐν τῇ Βαβυλῶνι· σὺ γὰρ Χριστοῦ ὑπῆρχες, τοῦ Θεοῦ τῷ ἔρωτι, ἀκατασχέτως πυρπολούμενος.

Λαμπάσι τὴν σάρκα, φλεχθεὶς ἀπηνῶς, ἡγεμόνος ἀθέου τῷ δόγματι, εἰδώλων ματαιότητος, λατρείας ἐναγοῦς, κατέκαυσας τὸ σέβας, ὡς ὕλην σαθροτάτην, θαυμαστὲ Φανούριε· διὸ ὁ Κτίστης σε ἐδόξασε.

Μαγγάνω τὸ σῶμα, σοφὲ προσδεθείς, τὴν ψυχὴν ἐλευθέραν ἀνύψωσας, Χριστῷ τῷ παρασχόντι σοι, ὑπόθεν τὴν ἰσχύν, καὶ γέγονας τοῦ πάθους, ἐκείνου ἰχνηλάτης, ᾧ ἀπαύστως πρέσβευε, ὑπὲρ τῶν πόθω εὐφημούντων σε.

Θεοτοκίον.

Γ'λέωσαι Μῆτερ, Παρθένε Ἀγνή, τὸν ἐκ σοῦ σαρκωθέντα Φιλάνθρωπον, Χριστὸν τὸν πάντων Κύριον, ἡμῖν τοῖς ταπεινοῖς, βοῶσί σοι ἐκ πόθου, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου· Χαῖρε Θεονύμφευτε, τῆς εὐσπλαχνίας μέγα πέλαγος.

ᾠδὴ στ'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Νέος πέλων κομιδῆ, τῇ σαρκὶ τὸν παλαιόν, ἐταπείνωσας Σατάν, ἐν τοῖς ἄθλοις σου στεργρῶς, ὃς ὄχετο, ἐν τῷ ἀέρι, κλαίων Φανούριε.

Ξενωθείς τῶν ἐπὶ γῆς, ἀνερέγητος ἐν σοί, καθωράθη ἡ ὀρμή, τῶν θηρίων ἀληθῶς, Φανούριε, Μεγαλομάρτυς· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε.

Ὁ' τῇ πέτρα πιεσθείς, καὶ οὐδόλως συντριβείς, καὶ συντρίψας ὑπ' αὐτήν, τὴν μανίαν τῶν ἐχθρῶν, Φανούριε, σὲ εὐφημοῦμεν, ὅτι δεδόξασαι.

Θεοτοκίον.

Λάμπρυνόν μου τὴν ψυχὴν, χάριτός σου τῷ φωτί, σκοτισθεῖσαν χαλεπῶς, ἀμαρτίαις ταῖς πολλαῖς, Θεόνυμφε, ἵνα γεραίρω, τὰ μεγαλεῖά σου.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ Παῖδες εὐσεβεῖα.

Παρέστης ἐν εἰδώλων τῷ τεμένει, ἀνημμένους ἄνθρακας, φέρων παλάμαις σου, καὶ τοὺς δυσμενεῖς ἐχθροὺς κατέπληξας, μὴ φλεγόμενος σοφέ, ἐν τῷ κραυγάζειν σε· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ρῆμάτων προσευχῆς σου ἐπακούσας, Ἀθλητὰ Φανούριε, Χριστὸς ὁ Κύριος, καμίνου τὸ πῦρ σοφέ ἐδρόσισεν, ἐν ᾧ ἴστασο αὐτῷ, ψάλλων ἐκ πίστεως· Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Σαρκὸς σου ἀπανθούσης ἀλογήσας, μαρτυρίου ἤνυσας, πάλαι τὸ στάδιον, καὶ πᾶσι γνωστὸς ἐγένου Ἄγιε, τῇ εὐρέσει τῆς σεπτῆς, ἄρτι Εἰκόνοσ σου, ἐν ἧ ὀρῶνται ἀγώνων σου τὰ εἶδη.

Θεοτοκίον.

Λαὸν σου Θεοτόκε τὸν ὑμνοῦντα, τὸ φρικτὸν μυστήριον, τοῦ θείου τόκου σου, ἐκ πάσης ὀργῆς καὶ περιστάσεως, καὶ παντοίων πειρασμῶν, ρῦσαι ὡς ἔχουσα, πρὸς τὸν Δεσπότην πολλὴν τὴν παρρησίαν.

ᾠδὴ η΄. Ὅν φρίττουσιν Ἄγγελοι.

Τοὺς τρεῖς ἀπελύτρωσας, ἐκ Κρήτης Ἱερεῖς, τῇ ἐπιστασίᾳ σου, δουλείας τῆς πικρᾶς, πατάξας τυφλώσει, τοὺς κυρίουσ αὐτῶν, καὶ μελῶν παρέσει, Φανούριε παμμάκαρ.

Υἱμνεῖ ἡ Ῥοδόνησος, τὴν χάριν σου πιστῶς, προστάτην σὲ ἔχουσα, Φανούριε καλόν, ἣν τήρει ἐδραῖαν, ἐν τῇ πέτρα ἀεὶ, τῆς θεοσεβείας, θερμῇ ἐπισκοπῇ σου.

Φωτίζεις Φανούριε, θαυμάτων σου φωτὶ, τοὺς πίστει προστρέχοντας, τῷ θείῳ σου Ναῷ, ἐν ᾧ συνελθόντες, εὐλαβῶς καὶ ἡμεῖς, τὸ φῶς ἐξαιτοῦμεν, τῆς θείας χάριτόσ σου.

Θεοτοκίον.

Ὁρθρίζει τὸ πνεῦμά μου, Πανάχραντε πρὸς σέ, καὶ ἄδων σοι ἄσματα, κραυγάζω ἐκ ψυχῆς· Ὡς εὐσπλαγχνοσ Μήτηρ, βοηθός μοι γενοῦ, τῇ σῇ ἀντιλήψει, ἐν βίου ταῖς ἀνάγκαις.

ᾠδὴ θ΄. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Χαίροις Ἀθλητὰ Φανούριε, τῶν τοῦ Χριστοῦ Μαρτύρων, ἔνθεον καύχημα· σὺ μαρτυρικῶς, ἐπιτελέσας τὸν δρόμον σου, τῶν θαυμάτων τὴν χάριν ἐπλούτησας, καὶ πανταχοῦ προφθάνων, σφῆξεις ἐν τάχει τοὺς καλοῦντάσ σε.

Ψάλλων τῷ Θεῷ Φανούριε, ἐν οὐρανοῖς τὸν ὕμνον, δέχου τὰ ἄσματα, τῶν σῶν ἱκετῶν, καὶ τὰ αἰτήματα πάρεχε, ἃ θαρρόυντές σοι Μάρτυρσ προσάγομεν, ἵνα σε ὡς εὐεργέτην, ἡμῶν ἀπαύστως μακαρίζομεν.

Ὡ τῆς ὑπὲρ νοῦν Φανούριε, ἧς ἐν Μαρτύρων δόμοις, δόξης ἐπέτυχες! ὃ τῆς θαυμαστῆς, οὐρανίου σου χάριτοσ· δι' ἧς φαίνεις τῷ κόσμῳ ὡς ἥλιος, ἅπαντασ φερωνύμως, κατατυρσεύων τοὺς τιμῶντάσ σε.

Θεοτοκίον.

Υἱμοις εὐλαβῶς τιμῶμέν σε, Θεοκυῆτορ Κόρη, καὶ ἀνακράζομεν· Πρόφθασον Ἀγνή, τῷ ἀμετρήτῳ ἐλέει σου, τὴν εἰρήνην ἡμῖν πρυτανεύουσα, τοῖς ἐκ τῆς ἀμαρτίας, ἀπεγνωσμένοις Παμμακάριστε.

ΚΑΝΩΝ Β΄

φέρων Ἀκροστιχίδα τήνδε· «Φάνηθί μοι, Φανούριε, προστάτης. Ἀμήν». Ποίημα Δημητρίου Δασκαλάκη.

ᾠδὴ α΄. Ἦχος β΄. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Φωτισμὸν παράσχου μοι κλεινέ, καὶ πάντα τὸν ζόφον ψυχῆς τῆς ἐμῆς, παραχρῆμα διάλυσον, ὅπως ἄσω ἄθλους σου, καὶ αἰνέσω τὴν σὴν, Φανούριε ἔνστασιν, ἣν γενναιοφρόνως ἔδειξας, τυράννους τροπώσαμενος.

Ἀρνηθεὶς τοῦ κόσμου τὰ τερπνά, καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς ἀληθῶς, διὰ πόθου γενόμενος, ὥφθης ἀπερίτρεπτος, καὶ διέλυσας διαβόλου τὰ ἔνεδρα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν ἅπαντες, Φανούριε, γηθόμενοι.

Νικητῆς ἐδείχθης ἀληθῶς, καὶ τῆς αἰδίου χαρᾶς καὶ τρυφῆς, κληρονόμος γεγένησαι· τῷ γὰρ μαρτυρίῳ σου, ἐξενεύρισας τοῦ ἐχθροῦ τὴν κακότητα· ἔστεπέ σε ὅθεν Κύριος, ὡς μέγα αὐτοῦ Μάρτυρα.

Θεοτοκίον.

Ἡ τὸν κόσμον σώσασα Ἀγνή, καὶ ἀνθρώπων γένος τῷ σῶ τοκετῷ, ἐκ θανάτου λυτρώσασα· τὸν Χριστὸν ὃν ἔτεκες, ἀενάως Κόρη, ἰκέτευε ῥύσασθαι, τοὺς ἐν συντριβῇ καρδίας σοι, ἐκάστοτε προσπίπτοντας.

ᾠδὴ γ΄. Ἐξήνηθησεν ἡ ἔρημος.

Θαυμάσιος ἡ εὔρεσις, σῆς Εἰκόνοσ γέγονεν, ἐν ἣ τρανῶς τῶν ἄθλων σου, ἀκριβῶς εἶδη ἐπεγνώσθησαν, δι' οὓς ἐστεφανώθης, ὦ Φανούριε.

Ἰσχύν σοι ἐχορήγησεν, ἐναθλοῦντι Κύριος, καὶ τὸν ἐχθρὸν κατέτρωσας, τὸν οἰόμενόν σε ἐκτρέπεσθαι, ἐκ τοῦ θεοῦ σου ζήλου, ἀξιάγαστε.

Μετέδωκεν ἡ εὔρεσις, σῆς Εἰκόνοσ ἔνδοξε, χαρὰν τὴν ἀνεκκάλητον, τοῖς Ῥοδίοις, οἱ καὶ σεμνύνονται, ὡς πλοῦτον ἀδαπάνητόν σε ἔχοντες.

Θεοτοκίον.

Ὁλόκληρος ἡ φύσις, ἡ τῶν ἀνθρώπων Πάνσεμνε, σὲ ὕμνοις ἐμεγάλυνε, κεκτημένη τὴν μεσιτείαν σου, ὡς θησαυρὸν ἀνέκλειπτον, Μητρόθεε.

ᾠδὴ δ΄. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ἰθύνας σου τῆς καρδίας, εὐτόνως τὴν ἔφεσιν, ὅλην πρὸς τὸν Κύριον, καὶ εἰς ἐκπλήρωσιν ἔνδοξε, πάντων προσταγμάτων, τῶν αὐτοῦ ἐκραύαζες· Σὺ Θεὸς ὑπάρχεις μου, Κύριε.

Νενέκρωσαι τῆς σαρκός σου, τὰ μέλη Φανούριε, ὑπεριδῶν πανένδοξε, τὰ γῆς ἡδέα καὶ ἥνεγκας, πᾶσάν σου τὴν ὑπαρξιν εἰς τὸ μαρτύριον, δόξαν ἀναπέμπων τῷ Κτίστη σου.

Υπήνεγκας ἀνυποίστους, βασάνους καὶ μᾶστιγας, καταισχύνας δ' ἅπασαν, τῶν αἰκίζόντων ἐπίνοιαν, ὅλην πεφανέρωκας, τὴν σὴν ἀγάπησιν, ἥνπερ πρὸς Θεὸν εἶχες ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ναός και θρόνος και πύλη, ὑπάρχεις Πανύμνητε, και παστὰς και ράβδος τῆς σωτηρίας· ἐν σοὶ γὰρ ἐσκήνωσεν ὁ Ὑψιστος, πρὸς ὃν νῦν ψάλλομεν· Δόξα Λυτρωτὰ τῆ κενώσει σου.

Ὡδιὲ ε΄. Μεσίτης Θεοῦ.

Φωτὶ τοῦ Χριστοῦ ἀγασθεὶς Φανούριε, τρανώς τὴν ψυχὴν, ὀλοψύχως ἔδραμες, πρὸς τὰ τῆς ἀθλήσεως παλαιίσματα, νικητῆς ἐξελθὼν δέ, εὐκλεῶς ἐστεφάνωσαι.

Ἀξίως σε νῦν τῶν πιστῶν ὁ σύλλογος, ἐν ὕμνοις τιμᾷ· ἐξαιρέτως Ῥόδος δέ, ἐν τῇ πανηγύρει νῦν τῆς μνήμης σου, ἐν χαρᾷ ἀνεκφράστῳ, συνδραμοῦσα γεραίρει σε.

Νευρώσας ψυχὴν, τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος, βασάνων πληθύν, ἀνδρικῶς ὑπέμεινας, και τῆν φοβερὰν πυρὸς κατάφλεξιν, διαθέρμῳ καρδίᾳ, θαυμασίως ἐναπέσβεσας.

Θεοτοκίον.

Ὁ δῆγει Θεοῦ, εἰς ὁδοὺς Πανάχραντε, πάντας τοὺς πιστοὺς, και συντήρει πάντοτε, ἐκ τῶν συμφορῶν ἀλλὰ και τῶν θλίψεων, ἀσινεῖς Παναγία, Παρθένε Ὑπεράγαθε.

Ὡδιὲ στ΄. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ὑπεδείχθη Εἰκὼν σου Φανούριε, ἐν γῆ κεκρυμμένη, Ῥοδίσις δεικνύουσα, τὴν θαυμαστὴν σου ἄθλησιν, και μορφήν τῆν σεπτὴν σου ἀήττητε.

Ῥῆτορεύει Εἰκὼν σου ἡ πάνσεπτος, και διατρανοῖ τοῖς πιστοῖς τοὺς ἀγῶνάς σου, οὓς ὑπελθὼν ἐνίκησας, τοῦ ματαιοῦ βελίᾳ τὴν δύναμιν.

Ἰερεῖς θαυμασίως διέσωσας, ἐν αἰχμαλωσίᾳ τελοῦντας Φανούριε, οὓς εἰς τὴν Κρήτην ἔπεμψας, τοῦ κηρύττειν σου Μάρτυς τὰ θαύματα.

Θεοτοκίον.

Ἐξαιρέτως Παρθένε κηρύττομεν, τὰ σὰ μεγαλεῖα ἐξίως ὕμνοῦντές σε, ἦν ἀληθῶς ἐδόξασεν, ὁ Υἱὸς και Θεὸς σου και Κύριος.

Ὡδιὲ ζ΄. Ἀντίθεον πρόσταγμα.

Παράδοξον θέαμα αἰκιζομένου, τοῦ Μάρτυρος ἔβλεπον, οἱ τοῦτον πέτραις βάλλοντες, και λίθῳ μεγίστῳ συνθλίβοντες σῶμα αὐτοῦ· ὅμως Χριστοῦ δύναμις, αὐτὸν φυλάξασα σῶον ἔδειξε.

Ῥωννύμενος ἐνδοξε, παντοδυνάμῳ ἰσχύϊ Κυρίου σου, τὰς μᾶστιγας ὑπήνεγκας, τὰς ξέσεις δὲ ὄνυξι τοῖς σιδηροῖς καρτερῶν, ὄφθης ἀκατάβλητος, Φανούριε ἐνδοξε, Ῥόδου τὸ καύχημα.

Ὁ λόκληρος δέδοσαι τῷ σῷ Κυρίῳ, θυσία εὐπρόσδεκτος προθύμως σὺ θυόμενος· ἐχθρὸν δὲ κατήσχυνας, διὰ τῶν ἄθλων τῶν σῶν, ὅστις και ἐδήλωσε τὴν ἦτταν αὐτοῦ φεύγων και ὀδυρόμενος.

Θεοτοκίον.

Σωτήριος δέδειξαι και ζωηφόρος, παράδεισος Ἄχραντε, ἀνθρώπων γένει σύμπαντι· Χριστὸς γὰρ

εισήγαγε, τὴν πεπτωκυῖαν ἡμῶν φύσιν αὐτοῦ πάθεισιν, εἰς τὴν προτέραν πάλιν μακαριότητα.

ᾠδὴ η´. Κάμινος ποτέ.

Τραύματα πολλὰ δεξάμενος θεόφρον, τῇ σῇ ἀνδρεία ἀναδέδειξαι ὄντως ἀκατάπληκτος, καὶ πορφύραν περιβέβλησαι πεφοινιγμένην σοῖς κλεινὲ αἷμασιν, Εὐλογεῖτε κράζων τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Αἴφλεκτος πυρὶ παρέμεινας ὀπλῖτα, σὲ τοῦ Κυρίου περισκέποντος καμίνου τε σώζοντος· ἡ γὰρ φλόξ σῆς ἀγαπήσεως πρὸς τὸν Θεὸν τὴν κάμινον ἔσβεσε· εὐλογῶν γὰρ ὕμνεις, ὡς παῖδες οἱ τρεῖς τὸν σὸν Κύριον.

Τέταξαι σοφὲ Χριστοῦ στρατολογία, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ κατεφρόνησας, τοῖς θείοις προστάγμασι πειθαρχῶν καὶ συμμορφούμενος· νῦν δὲ χοροῖς Ἀγγέλων ἠρίθμησαι· Εὐλογεῖτε ψάλλον, τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ἦνεσαν τρανῶς Ἀγγέλων σε δυνάμεις, τὴν πλατυτέραν πάσης κτίσεως· Θεὸν γὰρ συνέλαβες καὶ ἐγέννησας παρέχουσα τοῖς σὲ πιστῶς γεραίρουσι λύτρωσιν· εὐλογοῦμεν ὅθεν σε, ὕμνοις αἰεὶ μακαρίζοντες.

ᾠδὴ θ´. Ανάρχου Γεννήτορος.

Στεφάνων ἠξίωσε, Χριστὸς ὁ μέγας ἥλιος, καὶ κριτὴς δικαιοτάτος, καὶ ἐδόξασε, σὲ ὁμολογοῦντα ἀνδρείως αὐτοῦ τὸ ὄνομα ἐν ἀπίστοις· διὸ νῦν Φανούριε, τὴν σὴν μνήμην ἐορτάζομεν.

Αἴφῳ ὀρμήματα, τὰ τῶν θηρίων ἔφερες, καὶ πληγὰς τῶν βασάνων καὶ ξέσεις ἔνδοξε, καὶ φλόγα καμίνου καὶ λίθου, ἵνα Χριστὸν τὸν Θεὸν κερδήσης· διὸ νῦν Φανούριε, Θεοῦ θρόνον παρίστασαι.

Μεγάλως ἠρίστευσας ἄθλοσι τοῖς σοῖς καὶ θαύμασι, παρρησίαν ὡς ἔχων, πιστοὺς διέσωσας Ἱερεῖς δεσμίους αἰτοῦντας τὴν σὴν, Φανούριε προστασίαν· αὐτοὶ γὰρ σωθέντες, τὸ μέγα θαῦμά σου ἐκήρυξαν.

Ἡ Ῥόδος σεμνύνεται, τὴν σὴν Εἰκόνα ἔχουσα· καὶ γὰρ ταύτης εὐρέσει αὐτῇ ἐπέφανες, καὶ Βαλσαμονέρου ἐν Κρήτῃ, Μονὴ ἀγάλλεται σὲ τιμῶσα· διὸ τοὺς πιστοὺς τοὺς ἐν αὐταῖς, ὄντας διαφύλαττε.

Θεοτοκίον.

Νεφέλη ὑπάρχουσα, τῆς αἰδίου φαύσεως, τοῦ Θεοῦ ᾧ Παρθένε, ἡμᾶς ἐν σκέπη σου τοὺς ἐσκοτισμένους, φυλάξαις παθῶν θανάτου ἐκλυτρουμένη, τοὺς σὲ τὴν Πανάχραντον, Θεοτόκον μακαρίζοντας.

ΚΑΝΩΝ Γ´

φέρων Ἀκροστιχίδα τήνδε· «Ῥοδίων κλέος Φανούριον ὕμνῳ ἐν πόθῳ. Εὐ(αγγέλου)». Ποίημα Ἱερέως Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη.

ᾠδὴ α´. ᾠδὴ γ´. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι.

Ρίζοτόμον ρομφαῖαν, δός μοι Οικτίρμον, ἵνα ἐκτάμω παθῶν τὰς ἀκάνθας· φωτισμὸν πνεύματος αἰτοῦμαι δὲ ἐν ταῦτῳ, ἔνδοξον Φναούριον, ὅπως ἀξίως ὑμνήσω, τῆς πίστεως ἔνδοξον Μεγαλομάρτυρα.

Ὁ λαμπρῶς ἐκτελέσας, ἄθλους γενναίους, Φναούριος τοῦ Χριστοῦ ἀνεδείχθη, ἀθλητῆς ἔνδοξος ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς, ἀποκαλυφθεὶς ἡμῖν, τῇ τοῦ Κυρίου προνοίᾳ, εἰ καὶ χρόνους πλείονας, ἔμεινεν ἄγνωστος.

Δεδρακέναι τὰ ἔργα, Πνεύματος Θεοῦ, ἐν τοῖς ἐσχάτοις γνωσθεὶς καταπλήττεις, τοὺς πιστοὺς Ἅγιε ἔρωτι θεῖῳ τρωθεὶς· ὠφθῆς δ' ἀκατάβλητος, ἐν τοῖς κινδύνοις προστάτης, καὶ στερρὸς ὑπέρμαχος, πάντων Φναούριε.

Θεοτοκίον.

Γικετεύω Παρθένε, μὴ ἐπιλάθῃ, σῶν δούλων τὰς ἐκ ψυχῆς παρακλήσεις, ἀλλ' ἡμᾶς φρούρησον ἐκ πολυτρόπων δεινῶν, ὅπως ἀνυμνήσωμεν, τὰ ὑπὲρ νοῦν μεγαλεῖα, ἅπερ σοὶ ἐποίησε, δόξης ὁ Κύριος.

ᾠδὴ γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

Ὡςπερ ἀστὴρ φαινότατος ὁ κλεινός, Φναούριος ἔλαμψε, καταυγάζων τὰ πέρατα, καίπερ γῆ κρυπτόμενος, φανερωθεὶς παραδόξως σφάζει κόσμον.

Νεοθαλῆς ἀνατέταλκεν ὡς βλαστός, τοῦ Λόγου πανάριστος, ὁ ἀθλητῆς Φναούριος, φερωνύμως ἔκτοτε, ὑπερεκτρέφων πιστῶν τὰς διανοίας.

Καταφρονήσας ἀπάντων τῶν γεηρῶν, τὸν νοῦν ὑπερύψωσεν, εἰς τὰ ἄνω βασιλεία, ὁ σεπτὸς Φναούριος, ἐν οἷς πρεσβεύει πιστῶν εἰς σωτηρίαν.

Θεοτοκίον.

Λιτὰς Πανάμωμε δέχου τῶν εὐσεβῶς, τιμώντων τὸν τόκον σου, καὶ εἰς σὲ καταφευγόντων· σὲ γὰρ πάντες ἔχομεν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως προστάτην.

ᾠδὴ δ'. Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Ἐγκαρπον ἡμῖν, ἀνεδείχθης δένδρον Φναούριε, καὶ θαυμάτων θεῖος ποταμός· διὸ θερμὸν προστάτην σε ἔγνωμεν, καὶ σοὶ πίστει κράζομεν, εὐχαριστοῦντες· Δόξα τῇ προνοίᾳ σου Ἅγιε.

Ὁ νεοφανής, ἀνυμνολογήσθω μοι ἔνδοξος, καὶ ἐν τοῖς Ἁγίοις θαυμαστός, φανερωθεὶς ἐν Ῥόδῳ Φναούριος· ταχὺς γὰρ ἐπέρχεται, πᾶσι παρέχων, θείων δωρημάτων τὴν εὐκλειαν.

Στόματι λαμπρῶ, καὶ ἀκμῇ φαιδρᾷ τῆς νεότητος, καθομολογήσας τὸν Χριστόν, ὑπὲρ αὐτοῦ εἰς θάνατον ἔδραμεν, ὁ κλεινός Φναούριος, ὃν ἀνυμνοῦμεν, Μάρτυρα Κυρίου ὡς μέγιστον.

Θεοτοκίον.

Φόβον ἱερόν, τῇ καρδίᾳ στάλαξον Δέσποινα, πάντων τὸν Υἱόν σου καὶ Θεόν, ὁμολογούντων ἄνθρωπον τέλειον, καὶ Θεὸν ὡσαύτως, πίστει βοώντων· Δόξα τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι.

ᾠδὴ ε'. Πρὸς σὲ ὀρθρίζω.

Α΄στηρ ἐφάνης, πνευματικὸς ὡ̅ ἀθλητά, ἐν τοῖς ἐσχάτοις καιροῖς τῆ Ἐκκλησία, καὶ πάντων τὸν νοῦν καταφωτίζεις, τῶν ἐπικαλουμένων σε.

Νεόσμηκτόν σε, τὸν τοῦ Χριστοῦ ἀθλητὴν, ἐκ τοῦ τῆς κόνεως χρόνου Ἀθλοφόρε, πρεσβεύομεν καὶ τὴν ἔνδοξόν σου, μορφὴν κατασπαζόμεθα.

Οὐρανοφοίτης, ὠφθης ἐν γῆ περιφανῶς, τὸν υπερήφανον δράκοντα συντρίψας, τῆς σῆς εἰκόνας ἀποκαλύψει, ἣν πίστει ἀσπαζόμεθα.

Θεοτοκίον.

Υ΄περαγία, νόσων ἀπάλλαξον τοὺς σούς, ὑπεραχρεῖους δούλους σου καὶ κινδύνων, βοῶντάς σοι ἀεὶ ἐκ καρδίας· Παρθένε ἡμᾶς λύτρωσαι.

Ῥιδὴ στ΄. Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Ρ΄ύου ἐκ κινδύνων ἐπερχομένων τὸν σὸν δοῦλον, Ἀθλοφόρε Φανούριε, καὶ ὡς λύχνος πάμφωτος, τὸ σκότος ἀποδίωξον, ἐκ καρδίας μου, ἱκετεύω πολυάθλε.

Γ΄σμεν Ἀθλοφόρε τὰς πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίας, ἃς παρέχεις ἐν θαύμασι, πανταχοῦ καλούμενος, προσπελάζεις ταχύτατα· ὅθεν πάντες σε, ὁμοφρόνως γεραίρομεν.

Ο΄βριμος ὑπάρχων κατὰ ἐχθρῶν ὑπεναντίων, οὐδαμῶς οὐ σεσάλευσαι· ὅθεν ὡ̅ φερόνυμε, τῆς τρισηλίου Θεότητος, φῶς τὸ ἄκτιστον, σῆ καρδία ἐφύλαξας.

Θεοτοκίον.

Νάμασιν ἐνθέοις τὴν ξηρανθεῖσάν μου καρδίαν, σὺ Παρθένε κατέρδευσον, ἔχουσα συμπάθειαν, πρὸς τὸν Σωτῆρα Κύριον, ὡς Υἱόν σου, μὴ ἐλλίπης πρεσβεύουσα.

Ῥιδὴ ζ΄. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Υ΄μνήσωμεν εὐλαβῶς, Φανούριον ἔνδοξον, τὸν τῶν Μαρτύρων ὑπογραμμόν, καὶ ἀδικουμένων αὐτόκλητον φρουρόν, οἰκουμένης καύχημα· χαίροις δ΄ αὐτῷ βοήσωμεν, ἀκατάβλητε προστάτα ἡμῶν.

Μαρτύρων κλέος φαιδρόν, καὶ νέων ὑπόδειγμα, ὧν τῆ φρονήσει τῶν ἀρετῶν, ἐξειδιασμένῳ Θεότητος νοῖ, σὺ ὑπάρχεις ἔνδοξε· χαίροις διό σοι λέγομεν, ἀπερίγραπτε προστάτα ἡμῶν.

Νεότητος πειρασμούς, σαρκὸς τὰ οἰδήματα, θηρῶν ὀρμὰς καὶ σαρκὸς ξεσμούς, τῆ φωτιστικῆ τῆς Θεότητος ἀλκῆ, ἀνδρικῶς ἠλόγησας· χαίροις διό σοι εἵπωμεν, ὡ̅ Φανούριε προστάτα ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ὡς πύλη σε μυστική, πρεσβεύομεν Δέσποινα, δι΄ ἧς διῆλθεν ὁ Λυτρωτής, καὶ διὰ σοῦ θύραν εὕρωμεν οἱ πιστοί, πρὸς ζωὴν εἰσάγουσαν, τὴν αἰώνιαν καὶ ἄφθαρτον· διό σε δοξάζομεν ἀεὶ.

Ῥιδὴ η΄. Ἀστέκτω πυρί.

Ε΄γκράτειαν ἤσκησας Μάρτυς, ἐκ νεότητός σου καὶ παθῶν τὰς διαθέσεις, κατεμάρανας πόθῳ θείῳ· ὅθεν χαίρων ἠθλησας, εὐλογῶν ὥσπερ οἱ Παῖδες τὸν Κύριον, καὶ υπερυψῶν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νενίκηκας βέλη τυράννων, καὶ λεόντων μύλας συνέτριψας ἐμφρόνως· τὸν Σταυρὸν δὲ ἐπ' ὤμων ἄρας, τῷ Κυρίῳ ἔψαλλες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Παγγάληνος ὄφθης σπεύδων, εἰς σκάμμα μαρτυρίου ὃ Φανούριε παμμάκαρ, τοῦ δὲ λίθου τὴν παντολμίαν, κόνιν ἐναπέδειξας· Εὐλογεῖτε κρᾶζων τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ μέγας κλεινὸς ἐν Προφήταις, προῖδὼν σε ἔμελψε Παρθένε Θεοτόκε· ἀλλ' ἐγὼ ἄθλιος ὑπάρχων, κρίσεως ὑπεύθυνος, οὐκ ἰσχύω ψάλλειν, ἀλλ' αἰτοῦμαι συγχώρησιν, ὅπως ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς ἐλεηθείην.

ᾠδὴ θ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Θεόθεν ἔχεις χάριν δαψιλῆ, καὶ θαυμάτων ρέουσιν ἀφθόνως κρήνην, Φανούριε μεγαλώνυμε· διὸ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ Ἱερεῖς Κρητῶν φυλακισθέντες ἐν πλῶ, παρὰ Ἀγαρηνῶν παρανόμων, τούτους ἐν τάχει, ὡς ὑπεράγαθος ἠλευθέρωσας.

Ὡδὴν σοὶ μέλψαι τὴν θεοπρεπῆ, οὐκ ἰσχύομεν ἐν στωμυλία ὄντες, Φανούριε ὑπερένδοξε· σοῦ γὰρ ἀθλοῦντος, μαστιχομένου σφόδρα παρ' ἀφρόνων δεινῶς, δεόντως αὐτοὺς ἐξεδικήθης· ἔπαθλα ὄθεν, παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσω ἔνδοξε.

Ε'σμὸς τυράννων παλαμναϊκῶν, πολυτρόπους σοὶ προσήγαγε βασάνους, Φανούριε ἀξιάγαστε· σὺ δὲ ἀνεδείχθης, ἐρηρυσμένος πίστεϊ ἀκλινεῖ τῷ πυρί, τῆς θείας τοῦ Κτίσαντος ἀγάπης, Μάρτυς ἀγήρωρ, καὶ Ἀθλητῶν θεῖον ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Υ'μνῶ σε πόθῳ καὶ δοξολογῶ, καὶ προσάγω Πάναγνε πιστῶς σοὶ Χαῖρε, χαρὰ τῶν πιστῶν καὶ καύχημα· διὸ σοὶ προσπίπτω, ἐν μετανοίᾳ κρᾶζων· Ἐπηρείας ἐχθρῶν, τὸ μένος διάλυσον καὶ σῶσον· νεύσει γὰρ μόνῃ, τῇ σῇ πρεσβείᾳ Ἀγνῇ σωθήσομαι.

ΚΑΝΩΝ Δ'

φέρων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις τήνδε· «Κυρίλλου». Ποῖημα Κυρίλλου Ἀρχιερέως.

ᾠδὴ α'. ᾠδὴ δ'. Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τὸν μέγαν, ἐν Ἀθληταῖς Φανούριον, δεῦτε τιμήσωμεν, οἱ εὐσεβεῖς ἐν ὕμνοις εὐλαβῶς, ὅτι θεῖος προστάτης ἡμῖν, καὶ ἀντιλήπτορ δέδοται, τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Παντάνακτος.

Α'νύσας, ἀθλητικῆ ἐνστάσει σου, Μάρτυς Φανούριε, μαρτυρικῶς τὸν δρόμον ἐπὶ γῆς, ἐν σκηναῖς τῆς ἀφθάρτου ζωῆς, ἐνδόξως κατεσκηνώσας, ἐπαπολαύων τῆς θεώσεως.

Θαυμάτων, ὑπερφυῶς τὰνάματα, νέμεις Φανούριε, τοῖς τῷ Ναῶ σου σπεύδουσι πιστῶς, καὶ τιμῶσιν ἐκ πόθου ψυχῆς, τὴν ἱερὰν Εἰκόνα σου, ἐν ἧ τὰ εἶδη τῶν ἀγώνων σου.

Θεοτοκίον.

Καθεῖλες, τοῦ δυσμενοῦς τὴν δύναμιν, Θεοχαρίτωτε, τὸν δυνατὸν κηύσασα Χριστόν, ἐξ ἀγνῶν σου αἱμάτων φρικτῶς· διὸ σε μακαρίζομεν, εἰς τοὺς αἰῶνας ἀγαλλόμενοι.

ᾠδὴ γ´. Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί.

Εὐφραίνεται ἐπὶ σοί, Ῥόδος ἢ νῆσος σου πιστῶς κράζουσα· Σύ μου θερμὸς πρόμαχος, Μάρτυς στεφηφόρε Φανούριε.

Σημεῖφ τῷ τοῦ Σταυροῦ, καθοπλισάμενος ἐχθρῶν ἅπασαν, τὴν βδελυρὰν ἤσχυνας, πλάνην Ἀθλοφόρε Φανούριε.

Πρεσβεΐαις σου πρὸς Θεόν, Μάρτυς Φανούριε ἡμῶν πρόστηθι, καὶ ἐξ ἐχθροῦ μῆνιδος, λύτρωσαι ἡμᾶς τοὺς ἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Υ΄πέραγνε Μαριάμ, Θεοχαρίτωτε Ἄγνη Δέσποινα, ἐκ πειρασμῶν πάντοτε, ῥύου τὸν λαόν σου καὶ θλίψεων.

ᾠδὴ δ´. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Υ΄μνος ἀναπέμφωμεν πάντες πιστοί, τὸν κλεινὸν τιμῶντες Φανούριον, ὅτι καθεῖλε, τῶν τυράννων τὴν ὄφρυν, ὑπὲρ Χριστοῦ τὸν θάνατον, ἐν ἀγαλλιάσει δεξάμενος.

Λόγων ὑπερβαίνουσιν ὄντως ἰσχύν, τὰ γενναῖα ἄθλα καὶ τρόπαια, τοῦ Φανουρίου, τοῦ ἐνδόξου Ἀθλητοῦ· ὑπὲρ Χριστοῦ γὰρ ἤθλησε, καὶ ἐν τοῖς ὑψίστοις δεδόξασται.

Δεῦρο ᾧ Φανούριε Μάρτυς Χριστοῦ, τὴν ζωὴν ἐκ πάσης λυτρούμενος, κακοπραγίας, τῶν τιμώντων εὐλαβῶς, τοὺς μακαρίους ἄθλους σου, ἐν οἷς τοὺς ἐχθροὺς ἐτραυμάτισας.

Θεοτοκίον.

Ρ΄ῦσαι τοὺς προστρέχοντας πανευλαβῶς, τῇ θερμῇ Παρθένε πρεσβεΐα σου, τῆς τυραννίδος, τῶν παθῶν ὡς ἀγαθῆ, ὅτι εἰς σε ἐλπίζομεν, τὴν Θεοῦ Μητέρα οἱ ἄθλιοι.

ᾠδὴ ε´. Σύ Κύριε μου φῶς.

Φανούριον πιστοί, τὸν γενναῖον ὑμνήσωμεν· ἐδείχθη γὰρ στρατιώτης, τοῦ Δεσπότη γένναϊος, Μαρτύρων ἐν τῷ σκάμματι.

Εἰκὼν σου ἐκ τῆς γῆς, θαυμαστῶς ἀνατείλασα, τῷ κόσμῳ ἐγνώρισέ σε, τροπαιοῦχον ὀπλίτην, τῆς πίστεως Φανούριε.

Λαμπόμενος φαιδρῶς, ἀγλαΐαις τῆς χάριτος, φωτίζεις πιστῶν καρδίας, ἀστραπαῖς τῶν θαυμάτων, Φανούριε πολυάθλε.

Θεοτοκίον.

Γλέωσαι ἡμῖν, τὸν Φιλάνθρωπον Κύριον, τοῖς πταίουσι καθ' ἐκάστην, δι' ἀσύνητον γνώμην, Παρθένε Θεονύμφευτε.

ᾠδὴ στ´. Ἐβόησε, προτυπῶν.

Ἡ χάρις σου, προσφοιτῶσα Ναῶ ἐν ἀγίῳ σου, τοῖς νοσοῦσιν Ἀθλητά, τὰς ἰάσεις χαρίζεται· εὐλαβῶς διό σε, μακαρίζομεν πάντες Φανούριε.

Ἡ λόγησας, ἡλικίας ἀκμῆς καὶ νεότητος, τὸν Σωτῆρα ἐρασθεῖς, Ἀθλοφόρε Φανούριε, ὅς σε νῦν δοξάζει, ἐνεργείαις θαυμάτων τοῖς πέρασι.

Ἀνέτειλεν, ἐκ ταμείων τῆς γῆς ὥσπερ ἥλιος, ἡ Εἰκὼν σου ἐμφανῆ, Ἀθλοφόρε ποιουῦσά σε, καὶ πιστῶν χορείας, χάριτός σου τῷ φέγγει λαμπρύνουσα.

Θεοτοκίον.

Λαμπάδα σε, σωτηρίας αὐγῆς ὡς γινώσκοντες, οἱ ἐν σκότει τῶν παθῶν, τῷ φωτί σου προστρέχομεν· Μὴ ἡμᾶς παρίδης, τοὺς εἰς σὲ Θεοτόκε ἐλπίζοντας.

ᾠδὴ ζ´. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Οὐκ ἐπέθυσας, Φανούριε μεγάλαθλε, ὡς πλήρης πίστεως, τοῖς τῶν εἰδώλων θεοῖς· διὸ καθυπέμεινας, ποικίλας μάλιστα, καὶ κατήσχυνας, ὡς ἀθλητῆς τῆς πίστεως, τῶν ἐχθρῶν τὴν δυναστείαν.

Ἐν τοῖς ἄθλοις σου, νικήσας τὸν ἀλάστορα, ἐχθρὸν Φανούριε, ὡς δυνατὸς τῆ ψυχῆ, ἐξέξω τὸν ἄφθαρτον, τῆς νίκης στέφανον, καὶ παρίστασαι, ὑπὲρ ἡμῶν δεόμενος, τῇ Τριάδι ἐν ὑψίστοις.

Ἡ Ῥοδόνησος, εὐφραίνεται Φανούριε, καὶ μακαρίζει σε, χρεωστικῶς ἐν ᾠδαῖς· αὐτῆς γὰρ ὑπέρμαχος, ὑπάρχεις μέγιστος, καὶ ὡς ἥλιος, ἐκλάμπεις γῆς τοῖς πέρασιν, ἐξ αὐτῆς Μεγαλομάρτυς.

Θεοτοκίον.

Λόγων Δέσποινα, δυνάμεως ὑπέρκειται, τὸ μέγα θαῦμά σου· σὺ γὰρ φρικτῶς τοῦ Πατρός, τὸν Λόγον ἐκύησας, ἐκ τῶν αἱμάτων σου, καὶ ἐλύτρωσας, τὸ γένος τὸ ἀνθρώπινον, τοῦ ἐχθροῦ τῆς τυραννίδος.

ᾠδὴ η´. Λυτρωτὰ τοῦ παντός.

Λυτρωτὴν τοῦ παντός ἀνεκήρυξας, τὸν Χριστὸν Ἀθλοφόρε Φανούριε, καὶ δι' αὐτὸν ἐτέλεσας, μαρτυρίου τὸν δρόμον· ὅθεν ἐδέξω, οὐρανόθεν θαυμάτων ἐνέργειαν.

Ἐν ψυχῆ φέρων πῦρ τὸ οὐράνιον, τῆς Χριστοῦ μυστικῆς ἀγαπήσεως, τὴν τοῦ πυρὸς Φανούριε, κατεπάτησας φλόγα, καὶ τῶν εἰδώλων, τῆς λατρείας τὴν ὕλην κατέφλεξας.

Τὸν Χριστὸν ἐκδυσώπει Φανούριε, ἵνα πάσης ὀργῆς καὶ κακώσεως, ἀσθενειῶν καὶ θλίψεων, πειρασμῶν καὶ κινδύνων, πάντες ῥυσθῶμεν, οἱ τελοῦντες ἀξίως τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Οὐρανῶν βασιλείας ἀξίωσον, Θεοτόκε Ἁγνὴ Ἀειπάρθενε, τῆς μητρικῆς πρεσβείας σου, μυστικῆ ἐνεργείᾳ, τοὺς προσκυνοῦντας, ὀρθοδόξως τὸν ἄσπιλον τόκον σου.

ᾠδὴ θ´. Λίθος ἀχειρότμητος.

Δεῦτε τὸν γενναῖον ὀπλίτην, τῆς παρατάξεως Κυρίου, ἔνδοξον Φανούριον πόθῳ, στέψωμεν ὕμνοις, ὅτι ἡμῖν προστάτης, ὑπάρχει ἀκαταίσχυντος, καὶ ῥύστης βίου ἐν ταῖς θλίψεσιν.

Ὁ ἄλλος ἐξαστράπτων τῇ αἴγλῃ, τοῦ μαρτυρίου σου παρέστης, τοῦ Παμβασιλέως τῷ θρόνῳ, ἡμῖν ἐκεῖθεν, ἐξανατέλλον μάκαρ, Φανούριε τὴν ἔλλαμψιν, τῶν ὑπὲρ ἔννοιαν θαυμάτων σου.

Δεῦρο πρὸς ἡμᾶς Ἀθλοφόρε, ὡς συμπαθέστατος ὑπάρχων, σώζων τῇ θερμῇ σου πρεσβείᾳ, ἀπὸ κινδύνων, καὶ συμφορῶν παντοίων, ἡμῶν τὸν βίον πάντοτε, τῶν εὐφημούντων σε Φανούριε.

Θεοτοκίον.

Υἱμοὶς οἱ πιστοὶ σε τιμῶμεν, Θεοχαρίτωτε Παρθένε, ὅτι τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, φρικτῶς τεκοῦσα, δι' εὐσπλαγγίαν ἄκραν, ἐῤῥύσω τὸ ἀνθρώπινον, τῆς ἀμαρτίας τοῦ Προπάτορος.

ΚΑΝΩΝ Ε΄

φέρων Ἀκροστιχίδα ἐν τοῖς Θεοτοκίοις τήνδε· «Κυρίλλου». Ποῖμα Κυρίλλου Ἀρχιερέως.

ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. α΄. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὸν Ἀθλοφόρον πιστοὶ, ταῖς ὕμνωδιαῖς στεφανώσωμεν, μετ' εὐφροσύνης πρὸς αὐτὸν ἀνακραυγάζοντες· Μαρτύρων τὸ καύχημα, Χαῖρε Φανούριε.

Ἀγαπήσας θερμῶς, τὸν σαρκωθέντα Θεόν, στερρῶς ὑπέστης τὸ μαρτύριον, καὶ τὸν ἀρχέκακον ἐχθρὸν κατετραυμάτισας· διὸ στέφος ἔλαβες, νίκης Φανούριε.

Ὡς Χριστοῦ Ἀθλητῆς, τὴν παρρησίαν πολλήν, παρ' αὐτῷ ἔχεις· διὸ πρέσβευε, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν εὐλαβῶς ἀνευφημούντων σε, Φανούριε ἔνδοξε, Ῥόδου τὸ καύχημα.

Θεοτοκίον.

Καταιγίς με Ἀγνή, τῶν ἀκαθέκτων παθῶν, δεινῶς χειμάζει τὸν ταλαίπωρον, καὶ ἀπωλείας εἰς βυθὸν καταποντίζομαι· Θεοτόκε σῶσόν με, τῇ ἀντιλήψει σου.

ᾠδὴ γ΄. Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ.

Δυνάμει τοῦ τιμίου Σταυροῦ, κατὰ τῆς πλάνης προσεχώρησας, καὶ τῶν τυράννων τὴν ἔπαρσιν, ἐταπείνωσας Φανούριε.

Υπέμεινας ἀνδρείως σαρκός, τὰς ἀλγηδόνας δυναμούμενος, τῇ δυναστείᾳ τῆς πίστεως, τοῦ Παντάνακτος Φανούριε.

Ἀνέτειλας ὡς ἄστρον λαμπρόν, ἐκ γῆς λαγόνων τῇ Εἰκόνι σου, τῆς Ἐκκλησίας Φανούριε, καταυγάζων τὸ στερέωμα.

Θεοτοκίον.

Υμνοῦμέν σε Παρθένε πιστῶς, τὴν ὑπερτέραν πάσης κτίσεως, τὴν τὸν Θεὸν σωματώσασαν, εἰς ἀνθρώπων ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ δ΄. Ἀκήκοα Κύριε.

Ἀ΄κμῆς τῆς νεότητος, γενναιοφρόνως, καταφρονήσας, πρὸς ἀθλήσεως ἔδραμες τὸ στάδιον, ὡς Χριστοῦ τὴν δόξαν, θέλων Φανούριε.

Θηρῶν τὰ ὀρήματα, τῇ προσευχῇ σου, καθυποτάξας, Δανιὴλ ἄλλος ὄφθης ὦ Φανούριε, τῷ προσώπῳ λάμπων, τοῖς καθορῶσί σε.

Τὸ πῦρ τὸ ὀμόδουλον, καταπατήσας, ὡς τὴν ψυχὴν σου, πυρπολούμενος Κυρίου τῷ ἔρωτι, οὐρανῶν τῆς δρόσου, Μάρτυς ἀπήλαυσας.

Θεοτοκίον.

Ρ΄οαῖς τοῦ ἐλέους σου, Εὐλογημένη, Θεοκυῆτορ, τὴν κατάξηρον ψυχὴν μου κατάρδευσον· πιστῶς γὰρ δοξάζω, Μῆτερ τὸν τόκον σου.

ᾠδὴ ε΄. Ὁρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Εὐσέβειαν ἠγάπησας ἔνδοξε, καὶ δι’ αὐτήν, τυράνων τὰς ἀπειλάς, ὡς ἄσαρκος κατεπάτησας.

Ὡς μέγιστον τοῖς θαύμασιν ἅπαντες, οἱ εὐσεβεῖς, τιμῶμέν σε εὐλαβῶς, Φανούριε παμμακάριστε.

Ὁ ἅγιος Φανούριος οἶκος σου, πέλει πηγῇ, θαυμάτων σου τοῖς πιστοῖς, ἀεὶ πηγάζων τὰνάματα.

Θεοτοκίον.

Γλέωσαι Πανάχραντε Δέσποινα, τὸν σὸν Υἱόν, ἵνα τύχωμεν ζωῆς, τῆς αἰωνίου οἱ δοῦλοί σου.

ᾠδὴ στ΄. Μαινομένην κλύδωνι.

Αἰχμαλώτων λύτρωσις, καὶ νοσοῦντων θεῖος ἰατρός, σὺ ὑπάρχεις ἔνδοξε Φανούριε· διὸ πιστοί, γεραίρομέν σου τὴν ἄθλησιν.

Τοῦ φωτὸς κατέβαλες, ἐν τοῖς ὅπλοις σκότους τὸν δεινόν, ἀρχηγέτην Ἄγιε Φανούριε, οὗ τῆς ὀργῆς, τοὺς σὲ ὑμνοῦντας διάσωσον.

Ἀ΄θλητὰ Φανούριε, τῶν Ῥοδίων κλέος θαυμαστόν, ἀπὸ πάσης λύτρωσαι κακώσεως, καὶ συμφορᾶς, τοὺς ἐκτελοῦντας τὴν μνήμην σου.

Θεοτοκίον.

Λογισμῶν μου κλύδωνα, τῇ γαλήνῃ τῶν σῶν προσευχῶν, Παναγία Δέσποινα κατεύνασον, καὶ τῷ Θεῷ οἰκείωσόν με, ὡς εὐσπλαγχνος.

ᾠδὴ ζ΄. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Φανερωθεὶς θαυμαστῶς, τῶν σὲ καλούντων ἐν ἀνάγκαις, παρίστασαι ἀρωγός, ἀεὶ Φανούριε.

Τὴν μυστικὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐνδεδυμένος παντευχίαν, κατέβαλες δυσμενῶν, ὄφρυν Φανούριε.

Ε΄ν παρῆρσίᾳ ἀεὶ, Χριστὸν δυσώπει τοῦ σωθῆναι, ἀπὸ κινδύνων ἡμᾶς, τοὺς εὐφημοῦντάς σε.

Θεοτοκίον.

Λελαμπρυσμένη φωτός, τῇ νοητῇ φωτοχυσία, καταύγασον μου τὸν νοῦν, Θεοχαρίτωτε.

Ῥιδὴ η´. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Θείαις ἐνεργῶν, δυνάμεσι θαυμάτων, ὡς μέγας ἐν Μάρτυσι, σοφὲ Φανούριε, πᾶσιν ἐκλάμπεις, νυκτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ, ὡς ἀστήρ φωσφόρος, τοῖς σὲ ὑμνολογοῦσι.

Ὡςπερ Ἱερεῖς, τοὺς τρεῖς ἐκ Κρητονήσου, δουλείας ἐλύτρωσας, στυγνῆς Φανούριε, οὕτω ἐν τάχει, παθῶν αἰχμαλωσίας, καὶ ἡμᾶς οὖν ῥύσαι, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας.

Εἶδη τὰ σεπτὰ, τῶν ἄθλων σου ἐν πίστει, τιμῶμεν Φανούριε, πιστῶς δεόμενοι· πρόφθασον πάντας, φυλάττων ἐν ἀνάγκαις, τοὺς ἐπικαλου-μένους, προστάτην σε καὶ ῥύστην.

Θεοτοκίον.

Ὁ´ ὑπερφυῶς, ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσας, δι´ ἄφατον ἔλεος, Θεοχαρίτωτε, ἔσωσε πάντας, τοὺς σὲ ὑμνολογοῦντας, ὡς Ἄγνην Παρθένον, καὶ μόνην Θεοτόκον.

Ῥιδὴ θ´. Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Σὲ τὸν θαυμαστὸν ὀπλίτην, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐκ Ῥόδου ἐκλάμπσαντα, τῷ κόσμῳ Φανούριε, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μακαρίζομεν.

Δεῦρο συμπαθῶς παμμάκαρ, τοὺς σοὺς ὑμνητάς, πειρασμῶν τε στενώσεων, καὶ νόσων Φανούριε, ὡς ταχὺς εἰς πρεσβείαν ἐξαιρούμενος.

Πάρεσο ἡμῖν ἐν βίῳ, ἀεὶ βοηθός, καὶ προστάτης καὶ φύλαξ, παμμάκαρ Φανούριε· καὶ γὰρ πόθῳ τιμῶμεν τοὺς ἀγῶνάς σου.

Θεοτοκίον.

ΥΨώσας ἡμῶν τὴν φύσιν, Ἄγνη ἀληθῶς, ἀπειράνδρως τὸν Ὑψιστον, Θεὸν σωματώσασα· διό σε ὀρθοδόξως μεγαλύνομεν.

ΚΑΝΩΝ ΣΤ´

φέρων Ἀκροστιχίδα τήνδε· «Ἀθλητὰ Φανούριε, τοὺς πιστοὺς φρούρει». Ποῖημα Δημητρίου Δασκαλάκη.

Ῥιδὴ α´. Ἦχος πλ. β´. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Ἀμαυρωθεῖσαν ψυχὴν μου ἀμαρτιῶν, πλήθει σκοτομήνη τε, φωταγωγήσον σοφέ, καὶ τὸν νοῦν μου φώτισον ὡς ἄν, ἀνυμνήσω σε καλῶς, Μάρτυς Φανούριε.

Θαυμαστωθεῖς τῇ δυνάμει τοῦ Ἰησοῦ, ἀναβλύζεις θαύματα, τοῖς προστρέχουσι τῷ σῷ, Ἀθλητὰ Φανούριε Ναῶ, καὶ γεραίρουσι φαιδρῶς, τὴν θείαν μνήμην σου.

Λελαμπρυσμένος τῇ αἴγλῃ τῇ τριφαεῖ, δαδουχεῖς τὴν σύμπασαν, ἀρετῶν σου ἀστραπαῖς, καὶ

λαμπροῖς ἀγῶσί σου· διό, εὐφημοῦμέν σε ἀεὶ, ἀξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον.

Ἡ' κιβωτὸς καὶ λυχνία ἢ φωταυγής, Θεοτόκε Δέσποινα, ἐκ τοῦ σκότους καὶ πυρός, τοῦ ἀσβέστου ῥῦσαί με Ἀγνή, τὸν κατάκριτον πρὸς φῶς, καθοδηγοῦσά με.

ᾠδὴ γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σύ.

Τῇ θείᾳ μνήμῃ σου κλεινέ, ἅπας δῆμος συντρέχει, τῶν πιστῶν καὶ ὑμνεῖ σε· ἐν γῇ γὰρ ὄντα κρυπτόν, τὸ πάλαι νῦν ἐν χαρᾷ, σὲ φανέντα, ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Ἀ'θλοῦντα Μάρτυς καρτερῶς, κατεπλάγησαν πάντες, οἱ παρόντες ὀρῶντες, δαιμόνων δὲ στρατιά, ἐν φρίκῃ ἀποχωρεῖ, καὶ Ἀγγέλων, δῆμος θάμβους πίμπλαται.

Φωτὸς ἡμέρας τε υἱός, γεγονὼς ἐξαστράπτεις, καθαρότητι βίου· τῷ πόθῳ δὲ τοῦ Θεοῦ, ἀπάντων τῶν γενητῶν, ὑπερήρθης, μαρτυρήσας ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἀ'ξίως πᾶσά σε, Ἀγνή, φύσις βρότειος ὕμνοις, μεγαλύνει ὡς οὔσαν, Μητέρα ὄντως φωτός, καὶ σῶζουσας ἐκ φθορᾶς, τῶν ἀνθρώπων, γένος Ἀειπάρθενε.

ᾠδὴ δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Νομίμως ἤθλησας, ἐχθρόν τε ἤσχυνας, ὑπομονὴν ἐνδειξάμενος κρατεράν, χαίρων σοῖς παθήμασι, τοῖς ἐν βασάνοις χαλεπαῖς, τοῦ Κυρίου δυναμοῦντός σε.

Οὐδὲν προέκρινας, τερπνὸν καὶ ἔνυλον, τοῦ Σωτῆρος ἀγάπης ὡς ἀληθῶς, ἔχων ἐν καρδίᾳ σου, ἔρωτα θεῖον ἀκλινῶς, ὃ Φανούριε μακάριε.

Υ'μνεῖ σε ἅπασα, πιστῶν ὁμήγουρις, ἢ ἐν Ῥόδῳ καὶ Κρήτῃ σεμνοπρεπῶς, χαίρουσα τοῖς ἄθλοις σου, καὶ τὰ σὰ θαύματα τρανῶς, μεγαλύνουσα γεραίρει σε.

Θεοτοκίον.

Ρ'ημάτων ἤκουσας, Ἀγγέλου Πάναγνε, τοῦ τὸ Χαῖρέ σοι φήσαντος θαυμαστῶς, χάριν τε κηρύξαντος, τῆς ἐκλεκτῆς ἐν γυναιξί, καὶ τῆς ὄντως Θεομήτορος.

ᾠδὴ ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Γ'δὼν ὁ δόλιος Ἀθλητά, δύναμιν καὶ χάριν τὴν ἐν σοί, κλαίων καὶ φρίττων ἀπέδραμε, τῶν δ' Ἀγγέλων δῆμος τηρῶν, ἀνδρείαν τὴν σὴν, ἐξέστη καὶ τὸν Κύριον ἐμεγάλυνεν.

Ε'ν πᾶσι δέδειξαι μιμητῆς, πάθους τοῦ Δεσπότη σου Χριστοῦ, στρέβλας αἰκίας τε ἠνεγκας, καὶ δοξάσας Κύριον σόν, ἐν μέλεσι σοῖς, ἀξίως ὃ Ὀπλίτα ἀντιδεδόξασαι.

Τῷ θείῳ πόθῳ ἀναφλεχθεῖς, πάσας τῶν παθῶν προσβολάς, γενναιοφρόνως ἐξέκρουσας· καὶ ἐχθρῶν τυράννων ὀφρύν, τῷ ὄπλῳ Σταυροῦ, καθεῖλες κρατερόφρον στερρῶς Φανούριε.

Θεοτοκίον.

Οὐκ ἔτι θάνατος καὶ φθορά, φύσιν τῶν βροτῶν ἐκδειματοῖ, τόκῳ τῷ θεῷ σου Ἄχραντε· τῆς ζωῆς γὰρ τὸν θησαυρόν, τὸν Λόγον Θεοῦ, γεννήσασα τοῖς πᾶσι ζωὴν δεδώρησαι.

ᾠδὴ στ´. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Υ΄μνεῖν ἐπειγόμενοι, τοὺς σοὺς ἄθλους Ἀθλητά, ἐκ τῆς σεπτῆς Εἰκόνοσ σου, τοὺς γνωσθέντας κατ’ εἶδος θαυμαστικῶς, βοῶμεν· Μεγάλως ὁ δοξασθεὶς, ὑπὸ σοῦ ἀντιδοξάζει σε.

Σταθεὶς ὡμολόγησας, πρὸ τυράννου εὐθαρσῶς, τοῦ σοῦ Χριστοῦ τὸ ὄνομα, καὶ βασάνων πληγὰς τε ὑπενεγκῶν, ἐβόας· Δοξάζω σε Βασιλεῦ, τὸν ἰσχύν μοι παρεχόμενον.

Πληττόμενος ἔνδοξε, τὸ σὸν στόμα ἀπηνῶς, διὰ πετρῶν καὶ ὄνου, σιδηροῖς τε ξεόμενος ἐκ ψυχῆς, ἐβόας· Δοξάζω σε ἀγαθέ, τὸν ἐμὲ νῦν ἐνισχύοντα.

Θεοτοκίον.

Γλύος με Πάναγνε, τῶν πολλῶν ἀνομιῶν, καὶ τῶν παθῶν τοῦ κλύδωνος, ῥυομένη με φέρε εἰς γαληνόν, λιμένα ποιῶντα τοῦ σοῦ, Υἱοῦ, ἐν τῷ βίῳ μου τὸ θέλημα.

ᾠδὴ ζ´. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Στρατιώτης τοῦ Κυρίου ἀκατάπληκτος, τρόπαιον τοῦ Σταυροῦ δὲ κρατῶν, ταῖς χερσί σου καὶ τὴν λαμπάδα, φέρων τὴν φαιδράν, τὸν τύραννον ἡσχυνας βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῆς καμίνου ἐν τῷ μέσῳ σὺ ἰστάμενος, ὕψωσας τὰς σὰς χεῖρας Θεῶ, αἷς τὸ πρῶτον τοὺς ἀνημμένους, ἄνθρακας κρατῶν, τὰ εἶδωλα ἡλεγκας βοῶν· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὁλεθρίων σὺ βασάνων ὄντως σέσωσαι, μᾶστιξιν ἀπηνέσι πληγεῖς, καὶ λαμπάσι ταῖς ἀνημμέναις, κέκαυσαι πλευράς, τοὺς ὄχλους δὲ ἡγειρας βοᾶν· Εὐλογητὸς καὶ θαυμαστός, ὁ Φανουρίου Θεός.

Θεοτοκίον.

Υ΄μνωδίαίς ἱεραῖς Κόρη ὑμνοῦμέν σε, ἅπαντες οἱ σωθέντες θνητοί· ἐκ θανάτου γὰρ καὶ τοῦ σκότους, ἔσωσας ἡμᾶς, τεκοῦσα τὸν μόνον Λυτρωτὴν· Εὐλογημένος ὁ καρπός, τῆς σῆς κοιλίας Ἀγνή.

ᾠδὴ η´. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὅσιοις.

Συνεκλείσθης εἰρκτῆ τε, θηρίοις δέδοσαι, ὑπὸ λίθον ἐτέθης, ὄντως τεράστιον· ἔσωσε δὲ σὲ τοῦ Κυρίου ἡ δύναμις, ὃν ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Φωτοφόρος ἐδείχθης, ὄντως Φανούριε, ταῖς ἀστέκτοις ἀκτῖσι, Πνεύματος ἔνδοξε· φώτισον ἡμῶν, νῦν καρδίαις σαῖς λάμπησιν, ἵνα σε ὑμνώμεν, ὡς Μάρτυρα Κυρίου.

Ρ΄ιπτασθέντας Λευίτας, καὶ ὑπομείναντας, τῆς δουλείας τοὺς βρόχους, ἔνδοξε ἔσωσας· ἔπεμψας δ’ αὐτούς, εἰς τὴν Κρήτην κηρύττειν σου, θεῖα μεγαλεῖα, καὶ χάριν αἰδίως.

Θεοτοκίον.

Οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, οὐ διαλείπουσι, σὲ ὑμεῖν ἀνάως, Κόρη Πανύμνητε· ἄνωθεν αὐτῶν, σὲ ὀρῶσαι ὀρῶσαι ὑπάρχουσαν, τὴν τιμιωτέραν, τῶν ἄνω στρατευμάτων.

ᾠδὴ θ´. Θεὸν ἀνθρώποις.

Υἱμοῦμεν ἅπαντες, σὲ Φανούριε, τὸν ἐκ χειρὸς Κυρίου, νίκης στέφος δεξάμενον· σευατὸν γὰρ ἔνδοξε, ὡς θῦμα τερπνόν, τούτῳ ἀγνῶς προσῆξας· ὅθεν γεραίρομεν, τὰ σὰ κατορθώματα τρανῶς, σὲ μακαρίζοντες.

Ρ´οδίῳ νῆσος, καὶ Κρήτης ἅπασα, διαφερόντως ὕμνοις, σὲ τιμῶσι Φανούριε· ἐν αἷς καὶ ἰάτρευσον, νοσοῦντας πιστούς, λύτρωσον αἰχμαλώτους· σὲ γὰρ κεκτήμεθα, οἱ ἐν τοῖς κινδύνοις ἀληθῶς, πρέσβυν θερμότατον.

Εἴχθρου δολίου, ἡμᾶς ἐξάρπασον, διασπαράξαι πάντα, βουλομένου τοῖς πταίσμασι· σὺ γὰρ ἔχεις πάντοτε, κλεινὴ πρὸς Χριστόν, ἄφθονον παρῤῥησίαν, ὡς παριστάμενος, θρόνῳ τοῦ Θεοῦ τοῦτον αἰῶν, μάκαρ Φανούριε.

Θεοτοκίον.

Γῶ τοῦ ὄφεως, νεκρωθέντα με, Κόρη Ἀγνή δυνάμει, πρεσβειῶν σου ἀνάστησον· διὰ σοῦ γὰρ Ἄχραντε, ἐτέχθη ἡμῖν, ὄντως Θεὸς καὶ ρύστης· ὃν μεγαλύνοντες, καὶ σὲ τὴν κηύσασαν αὐτόν, ὕμνοις γεραίρομεν.

ΚΑΝΩΝ Ζ´

**φέρων Ἀκροστιχίδα τήνδε· «Τὸν ἐν Μάρτυσι σεπτὸν Φανούριον ἄδω. Εὐ(αγγέλου)». Ποίημα Ἱερέως
Εὐαγγέλου Παχυγιαννάκη.**

ᾠδὴ α´. Ἦχος βαρὺς. Νεύσει σου πρὸς γεῶδη.

Τὸν κραταιὸν ὀπλίτην, καὶ ὑπηρέτην τοῦ Πάθους, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀξιοχρέως ἅπαντες, δεῦτε τιμήσωμεν πόθῳ, ὕμνον αὐτῷ Χαίροις, Φανούριε ἄδοντας.

Ὁ αἰχμαλώτων ρύστης, καὶ βοηθὸς τῶν πενήτων, ὑπάρχων Φανούριε, βοήθησον τῷ δούλῳ σου, ἵνα πόθῳ σοι μέλψη, θεῖα μεγαλεῖα, σεπτῆς παρουσίας σου.

Νοῦν ἡγεμόνα δεῖξας, κατὰ παθῶν ὀλεθρίων, παμμάκαρ Φανούριε, ἐχθρὸν τρανῶς νενίκηκας· ὅθεν ὡς ἄσαρκος ὤφθης, δήμους τῶν Ἀγγέλων, ἐκπλήττων τοῖς ἄθλοις σου.

Θεοτοκίον.

Εἴσχεσ ἐν τῇ γαστρί σου, τὸν συνοχέα τοῦ κόσμου, Μαρία Πανάμωμε, καὶ ἀπειράνδρως τέτοκας, φύσει Θεὸν καὶ Σωτῆρα· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν, καὶ πίστει δοξάζομεν.

ᾠδὴ γ´. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς.

Νεοφανέντα Ἀθλητὴν, ἀνευφημήσωμεν πάντες, ὡς γενναῖον πρόμαχον ἡμῶν, ἐν πολλοῖς τοῦ βίου ἀγωνίσμασι· πάντοτε παρέχοντα ἡμῖν, ἀντίληψίν τε καὶ ρῶσιν, τὸν κλεινὸν ἐν Μάρτυσι Φανούριον.

Μάρτυς Χριστοῦ πανευκλεῆς, τροπαιοφόρος ἐδείχθης, ἐν μεθέξει θεοῦ φωτισμοῦ· διὸ σὺν Ἀγγέλοις

δοξαζόμενος, μέμησο ἡμῶν τῶν εὐσεβῶς, νῦν ἐκτελούντων σὴν μνήμην, ἀξιομακάριστε Φανούριε.

Αὐθ' ὧν ποιεῖς ὑπὲρ ἡμῶν, πανένδοξε καθ' ἐκάστην, ἐν παντὶ τῶν θλίψεων καιρῶ, πρὸς σὲ καταφεύγομεν ἐκ πίστεως, δόξαν προσφέροντες Θεῶ, τῷ διὰ σοῦ ἐλεοῦντι, πάντας τοὺς πιστοὺς ἀεὶ Φανούριε.

Θεοτοκίον.

Ρ' ἄβδον καὶ στάμνον καὶ χρυσοῦν, θυμιατήριον Μῆτερ, καὶ λυχνίαν, θείαν κιβωτόν, πάλαι σκιωδῶς σε προκατήγγειλαν, οἱ θεῖοι Προφῆται καὶ Ἀγνήν, ὡς τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, καὶ ἁμαρτανόντων τὴν ἀντίληψιν.

ᾠδὴ δ'. Ὁ πατρικὸς κόλπους.

Τὴν τῶν ἐμῶν Μάρτυς συμφορὰν, προερχομένην ἐκ δεινῶν, καὶ πλήθους παθῶν, ταῖς πρεσβείαις σου διάλυσον ὡς ἀεὶ Φανούριε, παρρῆσιαν ἔχων θείαν πρὸς Κύριον.

Υ' πὲρ τῶν πίστει τὴν ἱεράν, τελούντων μνήμην σου σοφέ, Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐκτενῶς καθικετεύων μὴ παύση Φανούριε, τὰς καρδίας πάντων σφῶζων ὡς εὐσπλαγχος.

Σαρκοῦς ξεσμοὺς ἤνεγκας στερῶς, καὶ ἀποσπάσεις τῶν μελῶν, καὶ μένος πυρός, ἀλλ' ἀντέστης ὡς ἀτρόμητος Μάρτυς τοῦ Κυρίου σου· διὰ τοῦτο στέφει δόξης σε ἔστεψε.

Θεοτοκίον.

Γ' δε Ἀγνή πόθον τὸν ἐμόν, καὶ τῆς καρδίας μου πικρούς, ἐκ λύπης στεναγμούς· σῶσόν με Παρθένε Πάναγνε ἐν τάχει τὸν δοῦλόν σου· σκέπασόν με, Μῆτερ ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

ᾠδὴ ε'. Νῦξ ἀφεγγής.

Σκέπη γενοῦ ἡμῖν Μάρτυς Χριστοῦ, ὁ πρὸς Σωτῆρα πολλήν, τὴν παρρῆσιαν ἔχων Ἄγιε· καὶ κακῶν κουφισμὸν παράσχου, πᾶσι τοῖς προστρέχουσι τῇ σκέπῃ σου.

Εἴλεος δεῖξον θεράπον Χριστοῦ, ὁ ἐν Ῥόδῳ δειχθείς, ῥόδον μυρίπνοον ἄριστον, φοινισσόμενον μαρτυρίου, τῷ θείῳ λύτρῳ ἐν τοῖς αἵμασι.

Πίστεως θείας φωστήρ φωταυγής, νεολαμπέστατον φῶς, φωταγωγῶν κόσμου τὰ πέρατα, φώτισόν μου ψυχὴν ἀθλίαν, καὶ τὴν καρδίαν ᾧ Φανούριε.

Θεοτοκίον.

Τάγματα θεῖα Ἀγγέλων Ἀγνή, δοξολογοῦσι πιστῶς, καὶ ἀνυμνοῦσί σε Πανάχραντε· καὶ ἡμεῖς νῦν σε προσκυνοῦμεν, καὶ ἐκζητοῦμεν τὰς πρεσβείας σου.

ᾠδὴ στ'. Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Ὁμβρισὸν μοι νέκταρ, τῆς σῆς εὐσπλαγχνίας παμμάκαρ, Φανούριε ἔνδοξε καὶ προστάτα, τῷ ἐν ἀνάγκαις παντοίαις ὑπάρχοντι· ἀλλὰ νῦν ἀχρεῖον ὑμνωδόν σου, πρόσδεξαι καὶ σῶσόν με μελλούσης κρίσεως.

Νεόσμηκτον λόγον, σοὶ τῷ Ἀθλοφόρῳ προσφέρω, αἰτούμενος ἔνδοξε θεηγόρε, καὶ εὐσυμπάθητε

Μάρτυς Φανούριε, οὕτως ὡσπερ ἔσωσας τριάδα, τὴν τῶν Ἱερέων καὶ ἡμᾶς διάσωσον.

Φάος Φανουρίου, σκότος τῶν ἐχθίστων τυράννων, δι' οὗ καὶ ἐφώτισεν Ἱερέων, ἐν μέσῳ τρόμου ὁδὸν τὴν σωτήριον· ὅθεν ἐν χαρᾷ πολλῇ ἐβόων· Δόξα σοι τῷ μόνῳ ἐκ θανάτου σώσαντι.

Θεοτοκίον.

Ἄνω σοι προσάγω, τὸ τῆς διανοίας μου ὄμμα, καὶ φόβῳ κρυαγάζω ἐν μετανοίᾳ, καὶ συντριβῇ τῆς καρδίας μου· Δέσποινα Ἁγνὴ ἐξάγαγέ με, ἐκ τῆς ἀπωλείας τῶν κακῶν καὶ σώσόν με.

ᾠδὴ ζ'. Κάμινον Παῖδες.

Νέον φανέντα, ἀστέρα ἐν κόσμῳ, καὶ εὐσυμπάθητον Μάρτυρα, εὖρομεν πάντες οἱ πόνοις κυκλούμενοι, τὸν κλεινὸν Φανούριον· διὸ πίστει Θεῷ εὐχαριστήσωμεν.

Ὁ ἐπηρμένον, τυράννων πατήσας, φρύαγμα Μάρτυς Φανούριος, πάντων ἡμῶν ἰατρεύει τὰ σώματα, καὶ τὰς τῶν ψυχῶν ἐκτροπᾶς, διὰ πρεσβειῶν αὐτοῦ, πρὸς τῶν ὅλων Θεὸν τὸν ὑπεράγαθον.

Υἱὸν προσφέρει, ἡ Ῥόδος σοι Μάρτυς, ἐγκουχωμένη σῆ χάριτι, ὅτι προστάτην σε εὔρε, Φανούριε ἔνδοξε, καὶ ἵως εὐσυμπάθητον, ἐν τοῖς νόσοις ἰατρὸν ἀκριβέστατον.

Θεοτοκίον.

Ῥοὴν δακρῶν, ἐμῶν καθορῶσα, τὴν σὴν συμπάθειαν δεῖξόν μοι, Δέσποινα Μήτηρ Θεοῦ καὶ σπλαγγίσθητι, τὸν ἀχρεῖον δοῦλόν σου, τῶν παθῶν κατευνάζουσα οἰδήματα.

ᾠδὴ η'. Ἄφλεκτος πυρί.

Γῆυνον ἡμᾶς, πρὸς λαμπρὸν καὶ φωτοφόρον, δρόμον Θεοῦ Φανούριε, διὰ λαμπάδος ἀειφώτου τῆς σῆς· ὁ σφύζων πάντας ἐκ χειρῶν, τοῦ παναθλίου ἐχθροῦ, τῷ Θεῷ λέγοντας· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον μου τὸν νοῦν, πρὸς δόξαν τοῦ Κυρίου, Μάρτυς Θεοῦ κατεύθυνον, ὡς στρατευσάμενος Χριστῷ ἀκλινῶς, ἐξ οὗ καὶ εἴληφας φῶς, ὅπερ ἐκχέεις μυστικῶς, τοῖς ἀεὶ ψάλλουσι· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέον Ἀθλητὴν, καὶ ἐν Μάρτυσι γενναῖον, ὄντως πάντες σε ἔγνωμεν, τῶν Ὁρθοδόξων τὸ σεπτὸν πλήρωμα· διὸ καὶ πίστει τρανῶς, ἐν εὐχαρίστῳ τῇ φωνῇ, τῷ Θεῷ ἀνακράζει· Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἄλλην βοηθόν, ἐν κινδύνοις οὐ γινώσκω, πλήν σου Ἁγνὴ Πανάχραντε, Εὐλογημένη ἰαμάτων πηγὴ· διὸ Μητέρα ζωῆς, καὶ θεραπείαν τῶν παθῶν, σὲ ἔχω πάντοτε, ἔνδοξε Κόρη, Μαρία Θεοτόκε· ὅθεν ἀνυμνῶ σε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ θ'. Μὴ τῆς φθορᾶς.

Δρόμον τραχὺν ἐκτελέσας, Μάρτυς Φανούριε, τὰς ἀπειλὰς παρανόμων, σθένει ἠλόγησας, κόσμου δὲ θέλγητρα, τῇ πίστει ὑπερεῖδες, καὶ ὠφθης στεφηφόρος, δυνάμει τοῦ Σταυροῦ, δι' οὗ ἐχθρὸν τὸν δόλιον ἔτρωσας.

Ὡς φῶς ἀνέτειλας Μάρτυς, Χριστοῦ Φανούριε, τὴν Ἐκκλησίαν φωτίζων, ὡς λάμπων ἥλιος, ἐν γῆ κρυπτόμενος ἐτῶν ἐν περιόδοις· ἀλλ' ὄφθης πολιούχος, λαμπρὸς τῆς νήσου Ῥόδου, τῆ προνοία τοῦ σὲ δοξάσαντος.

Εὔλεος δὸς μοι θεόφρον, Μάρτυς Φανούριε, τῷ παναθλίῳ ἰκέτη, καὶ ὑπερπταίσαντι, τῷ πανοικτίρμονι, Θεῷ καὶ πανευσπλάγχνῳ· σὲ γὰρ ἔχω προστάτην, καὶ σὲ πόθῳ γεραίρω, ὡς τῆς πίστεως ἐγκαλλώπισμα.

Θεοτοκίον.

Υἱὸν προσφέρω σοι Κόρη, ἐπικαλούμενος, τὴν ἀκαρπίαν τῶν ἔργων, τῆς μετανοίας μου, εἶτα τὴν κάκωσιν, ψυχῆς μου τῆς ἀθλίας, εἰς χεῖρας τῆς Μητρός μου, θαρρῶν ἐναποθέτω, τὴν ἐλπίδα μου ὁ ἄθλιος.

ΚΑΝΩΝ Η΄

Ἄνευ Ἀκροστιχίδος. Ποίημα Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου.

Ὡιδὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Αἰνέσωμεν πάντες πιστοὶ Χριστόν, τὸν δόντα τοιαύτην, ἐξουσίαν τοῖς χοϊκοῖς, δολίου τὰ θράση καταλύειν, μεθ' ὧν ὑμνεῖσθω φαιδρῶς ὁ Φανούριος.

Φῶς θεῖον ἐδείχθης ἀειλαμπές, Φανούριε Μάρτυς, καὶ τὸν κόσμον φωταγωγεῖς, ἐν ᾧ σε φωστῆρα εὐρηκότες, ἕσμασι πάντες φαιδρῶς εὐφημοῦμέν σε.

Τὸν νέον ὀπλίτην καὶ Ἀθλητὴν, φανέντα ἐν Ῥόδῳ, κἄν ἐκρύπτετο πρὸ πολλοῦ, ὡς νέον ὑμνοῦμεν καὶ ὡς πάλαι, ὑπὲρ Χριστοῦ στερῶς ἀθλήσαντα.

Θεοτοκίον.

Ὁλον μου τὸν πόθον πρὸς σὲ κινῶ, Ἀνύμφευτε Μητερ, ἡ τεκοῦσα τὸν Λυτρωτὴν, ψυχὴν μου ἀθλίαν ἐν τῇ ὥρᾳ, τῆς καταδίκης Ἄγνη ἐλευθέρωσον.

Ὡιδὴ γ΄. Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Υἱοὶ τὸν Φανούριον, δανῆτικῶς φαιδρῶς ἄσωμεν, ὡς θαυμαστὸς τοῖς Ἁγίοις ὄντως, ὁ Θεὸς ἐστὶ λέγοντες.

Ρ' ὧσιν μοι δωρήσασθαι, τῶν ψυχικῶν παθῶν Ἄγιε, σαῖς προσευχαῖς αἴτησαι ταῖς θείαις, ὅπως τύχω ἀφέσεως.

Θεοτοκίον.

Εὗρω σε προστάτην μου, ἐν τοῖς κινδύνοις Πανάχραντε, Μητερ Θεοῦ, μετὰ Φανουρίου, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Ὡιδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Λίθοις Μάρτυς βαλλόμενον, σοῦ τὸ θεῖον στόμα καὶ τιμιώτατον, δι' οὗ Κύριον ἐδόξαζες, τὸν

δοξάσαντά σε ἐν τοῖς θαύμασιν.

Ἐπλατύνθη πρὸς αἴνεσιν, τὸ σὸν θεῖον στόμα λίθοις συνθλώμενον, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνεκραύγαζες·
Ἐἴλκυσα σὸν πνεῦμα διὰ στόματος.

Καὶ ἐν ῥάβδοις τυπτόμενος, ἔφερές γενναίως Μάρτυς Φανούριε, τὰς πληγὰς φαιδρῶς τὸ πρόσωπον,
ὥσπερ ἄλλου ὄντος σοῦ τοῦ πάσχοντος.

Θεοτοκίον.

Γ' σουργὸν τῷ γεννήτορι, Λόγον τὸν ἐκ λαγόνων σου ἐσωμάτωσας· ὅθεν ὠφθης ὑπερέχουσα,
ποιημάτων πάντων, Κόρη Δέσποινα.

ᾠδὴ ε'.

Γ'να τί με βιάζης, Κύριον ἀρνήσασθαι, ὃν ἐπετόθησα, ἐκ μητρώων σπλάγγων; καὶ αὐτὸν νῦν ποθῶ
ἀγκαλίσασθαι, διὰ τῶν βασάνων, καὶ μετ' αὐτοῦ βασιλεῦσαι, τῷ τυράννῳ ἐβόα Φανούριε.

Γ'να τί ταῖς θωπείαις, σπεύδης ἀτονῆσαί μου ψυχῆς τὸ εὐτονον; ἦν θερμαίνει χάρις, ἐπιλάμψεσι
θείαις φωτίζουσα, σὺ δὲ νῦν μοραίνεις, αὐτὴν χαννῶσαι πονηρίας, τῷ τυράννῳ ἐβόα Φανούριος.

Γ'να τί ταῖς θωπείαις, σπεύδης ἐχαννῶσαί μου, ψυχῆς τὸ πρόθυμον; τριχῶν γὰρ οὐκ ἔχεις, κἂν
ἐγγίσει καὶ ταύταις γὰρ Κύριος, ἀριθμῶ κατέχει, σὺ δὲ πονῶν καταλυθήσῃ, ἀνεβόα λαμπρῶς ὁ
Φανούριος.

Θεοτοκίον.

Μυστικὴ μυροθήκη, χαῖρε τὸ ἠδύπνοον μύρον ἢ βρύουσα· χαῖρε θεία κρήνη, ἢ τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν
ἀναβλύζουσα· χαῖρε ἢ τὸν βότρυν, τὸν τῆς ζωῆς καρποφοροῦσα, ἀγεώργητος ἄμπελος Δέσποινα.

ᾠδὴ στ'.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ἡ' Ῥόδος νῦν σε φρουρόν, καὶ πᾶσα πόλις συλλήπτορα, ὁ οὐρανὸς οἰκιστὴν, οἱ Ἄγγελοι σύσκηνον,
ἢ γῆ δὲ ἐπλούτησε, θησαυρὸν χαρίτων, ὃ Φανούριε πανθαύμαστε.

Θεὸς ἐκ βάθρων τῆς γῆς, πηγὴν θαυμάτων ἀνέβλυσε, τὸν Φανουρίου Ναόν, ἐξ οὗ οἱ
προστρεχόμενοι, τῶν κινδύνων λύτρωσιν, καὶ σωμάτων ῥῶσιν, καὶ ψυχῆς τροφὴν λαμβάνουσιν.

Ἐν τῇ καμίνου φλογί, αἱ τρίχες οὐ κατεφλέχθησαν· ἐν τῇ καρδίᾳ σου γάρ, ἄλλο πῦρ ἐκρύπτετο,
ἀγάπης τοῦ Κτίστου σου, Ἀθλητὰ γενναῖε, ὑπὲρ οὗ τὸ σῶμα προῦδωκας.

Θεοτοκίον.

Ἡ' ἀγεώργητος γῆ, τὸν γεωργὸν ἢ κυήσασα, καὶ πάντων δημιουργόν, τὴν ὑλομανήσασαν, ψυχὴν
μου τοῖς πάθεσι, καρποφόρον δεῖξον, διὰ θείας ἐπιγνώσεως.

ᾠδὴ ζ'.

Παῖδες Ἑβραίων.

Λίθοις βαρούμενος τὸ σῶμα, ὁ Φανούριος πρὸς σὲ Σωτήρ ἐβόα· Ἐν τῇ πέτρᾳ τῶν σῶν, Χριστέ μου
θελημάτων, στερεωθείς τὸ σῶμά μου, ταῖς βασάνοις ἀναλίσκω.

Νῦν στερεοῦται τοῦ Κυρίου, εὐαγγέλιον ὃ ἔφη Ἀποστόλοις· ὁ κρυπτόμενος γάρ, Ναὸς τοῦ Φανουρίου, ὁ ἐν τῇ Ῥόδῳ πρὸ πολλοῦ, εἰς ἡμᾶς νῦν φανεροῦται.

Εὔστης ἐν μέσῳ τῶν θηρίων, ὦ Φανούριε, παραδοθεὶς εἰς βρῶσιν, ἀλλ' ἐφλέχθη σφοδρῶς, τυράννου ἢ καρδία, ὅτε ἐεῖδε Δανιήλ, νέον ὄντα ἐν σταδίῳ.

Θεοτοκίον.

Ὁρὸς κατάσκιον ἐφάνης, ἀχειρότμητος ἐκ οὗ ἐτιμήθη λίθος· τὴν λιθώδη διό, κατάνυξον ψυχὴν μου, πεπωρωμένην Δέσποινα, ταῖς πικραῖς φιληδονίαις.

ᾠδὴ η΄. Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Τὸν ὠραῖον νυμφίον ἀγαπήσας, σοῦ τὸ νέον καὶ εὐανθοῦν σαρκίον, ὑπὲρ αὐτοῦ ταῖς μάστιξι παρέδωκας, ἐκβοῶν σὺν πόθῳ· Πότε σὲ κερδήσω, συνὼν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοῖς ξοάνοις οὐκ ἔκλινας τὸ γόνυ, τοῖς εἰδώλοις οὐκ ἔνειμας θυσίαν, ἀλλὰ Χριστὸν ἀνδρείως ἀνεκήρυττες, φέρων τὰς αἰνέσεις, ὡς Θεῶ τῶν ὄλων, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θαρσαλέως καὶ μᾶλα ῥωμαλέως, τῷ τυράννῳ ἐβόας μετὰ θάρσους· Οὐ δειλιῶ ὦ τύραννε τὰς μάστιγας· ἔχω γὰρ Σωτῆρα, ὅς με ἐξελεῖται, ταχέως τῶν χειρῶν σου.

Θεοτοκίον.

Γίσταμένων βεβαίως ὑπάρχεις, καὶ πεσόντων ἀνόρθωσις Παρθένε· διὸ καταπτωθέντα με ἀνάστησον, ἵνα σε δοξάζω, τὴν Εὐλογημένην, καὶ Κεχαριτωμένην.

ᾠδὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Εἰς γῆν τὰ τῶν εἰδώλων, ξόανα συντρίβεις, εἰς οὐρανὸν ἀνυψώσας τὰς χεῖράς σου, καὶ τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, θρήνων ἐπλήρωσας.

Ὡς ῥύστης τῶν ἐν θλίψει, σὲ λιτανευόντων, ῥῦσαι με πάσης κακίας Φανούριε, τὸν πεποιθότα παμμάκαρ, ἐπὶ τῇ σκέπῃ σου.

Ὁ τύραννος ἠσχύνθη, ὅτε σε ἐώρα, ἐν τοῖς κινδύνοις ἀεὶ ἀκμαιότερον, ἐκμυκτηρίζοντα τούτου, τὴν ἀθεότητα.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οὐσα δοχεῖον, φώτισον Παρθένε, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσιν· ὅπως ἐν πίστει καὶ πόθῳ, ἀεὶ δοξάζω σε.